

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 180/2023-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Slovak Telekom, a. s.**, Bajkalská 28, Bratislava, IČO 35 763 469, zastúpenej advokátskou kanceláriou Bukovinský & Chlípala, s. r. o., Svätoplukova 30, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ing. Miroslav Chlípala, PhD., proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co 75/2022-759 z 29. júna 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 1. októbra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na slobodu prejavu a práva na vyhľadávanie a šírenie informácií podľa čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 17 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 11 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 47 charty, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na slobodu prejavu podľa čl. 10 dohovoru uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že navrhovatelia podali na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým súd mal uložiť sťažovateľke povinnosť zdržať sa poskytovania služby prístupu k internetovým stránkam prevádzkovaným na doméne filmplanet.to a navrhovateľom uložiť povinnosť podať v lehote 30 dní od doručenia uznesenia žalobu vo veci samej. Okresný súd rozhodol o návrhu navrhovateľov uznesením č. k. 19 Ca 3/2022 z 11. apríla 2022 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) tak,

že návrhu vyhovel, sťažovateľke uložil navrhovanú povinnosť, rovnako navrhovateľom uložil povinnosť podať žalobu vo veci samej do 30 dní od doručenia uznesenia. V odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd dospel k záveru, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 341 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) je dôvodný, preto mu vyhovel. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že mal za osvedčené z predloženej notárskej zápisnice, že navrhovatelia nedisponujú dostatočnými nástrojmi na identifikáciu porušovateľov ich autorských práv, a zároveň mal osvedčené, že dochádza k porušovaniu ich autorských práv, teda k sprístupneniu audiovizuálnych diel bez súhlasu nositeľov práv na predmetnej webovej stránke (bod 18 odôvodnenia uznesenia okresného súdu).

3. Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ho ako vecne správne potvrdil. V odôvodnení svojho uznesenia v súvislosti s námietkami sťažovateľky poukázal na právnu úpravu smernice 2001/29/ES, ktorá umožňuje uložiť súdnym príkazom (v podmienkach Slovenskej republiky je ekvivalentom neodkladné opatrenie, pozn.) povinnosť sprostredkovateľovi ako poskytovateľovi služby. Označená smernica bola riadne transponovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky s poukazom na nárok podľa § 58 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon v znení neskorších predpisov, podľa ktorého možno postupovať aj proti poskytovateľovi služby, prostredníctvom ktorej je toto právo ohrozené (bod 31 odôvodnenia napadnutého uznesenia). Krajský súd ďalej ozrejmil, že otázka možnosti postupu proti poskytovateľovi služby vo forme uloženia povinnosti zdržať sa poskytovania prístupu k internetovým stránkam bola tiež predmetom prejudiciálneho konania pred Európskym súdnym dvorom vo veci C-314/12 UPC Telekabel Wien GmbH proti Constantin Film Verleih GmbH a Wega Filmproduktiongesellschaft (bod 34 odôvodnenia napadnutého uznesenia). Pokiaľ sťažovateľka namietala nesprávne procesné označenie okresným súdom termínom, krajský súd sa touto diskrepanciou alebo nedôslednosťou zaoberal v bode 46 a 47 odôvodnenia svojho uznesenia, pričom sťažovateľke vysvetlil, že ju možno v súvislostiach považovať vzhľadom na hmotnoprávnu úpravu za stranu konania.

4. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť a napadnutému uzneseniu vytyka (i) nedostatok odôvodnenia a (ii) arbitrárnosť rozhodnutia. Argumentuje tým, že krajský súd sa dostatočne nezaoberal a nevysporiadal s jej argumentáciou, že právomoc vnútroštátneho súdu pripúšťajúceho takýto zásah je možný len za predpokladu príslušnej vnútroštátnej úpravy. Nestotožňuje sa s odpoveďami, ktoré jej poskytol krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia týkajúceho sa osvedčenia neoprávneného zásahu, že takýto prístup na dotknutú webovú stránku bol realizovaný prostredníctvom sťažovateľky, že neexistuje právny vzťah medzi navrhovateľmi a sťažovateľkou a rovnako že neexistuje neodkladná potreba na úpravu pomerov. Svojím obsahom ide o opakovanie argumentácie uplatnenej pred odvolacím súdom.

5. Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej označených práv napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Tiež žiada nahradiť trovy konania.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Vychádzajúc zo skutočnosti, že neodkladné opatrenie bolo nariadené podľa § 341 ods. 1 CSP, teda vo veci práv týkajúcich sa duševného vlastníctva, a navrhovateľom bola uložená povinnosť podať žalobu vo veci samej do 30 dní od doručenia uznesenia okresného súdu, ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zisťoval, či žaloba vo veci samej bola podaná včas, resp. či prebieha konanie o nej. Ústavnému súdu bolo okresným súdom oznámené, že neexistuje žiadna žaloba medzi týmito subjektami (oprávneným a povinným z neodkladného opatrenia, pozn.), čo ústavný súd vzhľadom na právnu úpravu § 341 ods. 2 CSP vedie k záveru, že nariadené neodkladné opatrenie zaniklo *ex lege*. Inými slovami, sťažovateľka svojou ústavnou sťažnosťou napáda potvrdzujúce rozhodnutie o nariadení neodkladného opatrenia, ktoré zaniklo priamo zo zákona ešte pred dorúčením sťažnosti ústavnému súdu. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že na to nadväzujúce napadnuté uznesenie krajského súdu už v čase jeho vydania nebolo spôsobilé materiálne zasiahnuť do označených práv sťažovateľky.

7. Napriek uvedenému ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že obsahuje dostatok dôvodov a ústavne konformných argumentov, prečo bolo v okolnostiach posudzovanej veci potrebné nariadiť neodkladné opatrenie. Spôsob aplikácie noriem platného práva v rámci právnej úpravy smernice 2001/29/ES, ako aj záväzného právneho názoru Európskeho súdneho dvora nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za neprimeraný alebo excesívny. Vo veci konajúce súdy len ústavne konformným spôsobom aplikovali vnútroštátne právo tak, aby bol dosiahnutý účel smernice. Sťažovateľka v sťažnosti nepredostrela žiadnu argumentáciu, ktorá by bola spôsobilá relevantným spôsobom spochybníť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia.

8. Pokiaľ sťažovateľka namietala, že nebol preukázaný zásah do práv navrhovateľov z jej strany, ústavný súd pripomína, že pre účely nariadenia navrhovaného neodkladného opatrenia postačovalo osvedčiť, a nie preukázať, ako sa mylne domnieva sťažovateľka, že navrhovatelia sú nositeľmi autorských práv, že neudelili súhlas na zverejnenie, resp. ďalšie šírenie ich diel prostredníctvom dotknutej webovej stránky, a že prostredníctvom sťažovateľky ako poskytovateľa služby mohlo dochádzať k porušovaniu práv navrhovateľov. Keďže osvedčenie splnenia týchto podmienok bolo primeraným spôsobom odôvodnené, nemožno tvrdiť, že dôvody, pre ktoré bolo neodkladné opatrenie nariadené, sú arbitrárne. Vychádzajúc zo záväzného výkladu smernice 2001/29/ES, je tiež potrebné konštatovať, že argument sťažovateľky, že ona nie je v žiadnom zmluvnom vzťahu s osobou, ktorá má porušovať práva navrhovateľov, je mylný, pretože vystupuje v právnom postavení sprostredkovateľa, teda môže byť zaviazaná ako povinná neodkladným opatrením, aby sa poskytla účinná ochrana autorských práv navrhovateľov.

9. Ústavný súd preto dospel k záveru, že neexistuje relevantná súvislosť medzi namietanými právami sťažovateľky na jednej strane a napadnutým uznesením krajského súdu na strane druhej. Preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky odmietnuť v celom rozsahu ako zjavne neopodstatnenú

podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

10. Uvedený záver sa vzťahuje aj na namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces napadnutým uznesením krajského súdu, a to aj napriek skutočnosti, že krajský súd mal konanie o odvolaní zastaviť pre neodstrániteľnú podmienku odvolacieho konania (keďže odvolaním napadnuté neodkladné opatrenie zaniklo skôr, ako rozhodol, pozn.). Vychádzajúc z uvedeného, bolo by možné tvrdiť, že krajský súd práve z tohto dôvodu (nesprávnej aplikácie Civilného sporového poriadku) porušil tieto označené práva sťažovateľky, s čím však ústavný súd nesúhlasí, pretože uvedená spornosť odôvodnenia napadnutého uznesenia má len akademický charakter *a ratione materiae* nemá pre sťažovateľku žiaden praktický význam, navyše takúto argumentáciu sťažovateľka ani len neuplatnila.

11. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu